

Γέρων Αρσένιος Γρηγοριάτης (†1912-1991). Μέρος Α΄

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

[mount_athos](#) type unknown

Μοναχού Δαμασκηνού Γρηγοριάτου

Ο Γέρο Αρσένιος είναι θεομητορικός μοναχός. Οσάκις ομιλεί, γράφει και προσεύχεται για την Θεοτόκο χρησιμοποιεί τις τρυφερότερες εκφράσεις. Αισθάνεται ωσάν να βλέπει μπροστά του την Αγνή Θεομήτορα και συνομιλεί μαζί της με τόση οικειότητα όση έχει το μικρό παιδί προς την στοργική του μητέρα.

Κι αυτή η ουράνια πνευματική σχέση οφείλεται στην καθαρότητα, την απλότητα, την ειλικρίνεια και την αγαθότητα του Γέροντος Αρσενίου.

Διακρίνεται ανάμεσα στους λοιπούς Πατέρες για την υψηλή του μυστική κοινωνία με τον ουράνιο κόσμο. Τον επρόδιδε καθημερινά το ιλαρό και χαρίεν πρόσωπό του. Ζήσαμε μαζί 16 χρόνια και δεν τον είδα ούτε μία φορά να οργισθή το πρόσωπό του. Αντίθετα τον διέκρινε η πραότητα, η ειρηνική και καθάρια μορφή του, τα χαριτωμένα και πρωτότυπα αστεία του, τα οποία δεν ήσαν δηκτικά, αλλά προκλητικά για εύθυμη διάθεση.

Αγαπά να συναυλίζεται και συνδιακονή ιδιαίτερα με τους νέους Πατέρες. Όλους τους χαιρετά με το καλογερικό: “ευλογείτε”, χωρίς να περιμένη τον χαιρετισμό από τους άλλους.

Προσέχει να μη λυπήση ούτε με το νεύμα των οφθαλμών του κάποιο μοναχό η λαϊκό. Αν, έστω και κατά φαντασίαν συλλάβη τον εαυτό του ένοχον για κάτι, τρέχει αμέσως να βάλη μετάνοια, να ζητήσει συγχώρησι, ας είναι και ο τελευταίος Δόκιμος.

Η παρουσία τέτοιων Γεροντάδων στο τόπο της Μετανοίας μας είναι αναμφίβολα ένα πολύτιμο και ακριβό δώρο του Θεού για την ζωή μας. Αισθανόμεθα μικροί και τιποτένιοι μπροστά τους, αλλά και ατενίζοντάς τους σκεπτόμεθα πόσοι πνευματικοί αγώνες θα χρειασθούν για να φθάσουμε, έστω και στα κρ άσπεδα των ιματίων τους!

Έτσι, ένα απόγευμα του έτους 1988, τρία χρόνια πριν από την οσιακή τελευτή του, έφθασα στο κελλάκι του για την συνηθισμένη μου ενοχλητική στους άλλους εργασία.

-Πάτερ Αρσένιε, ευλογείτε.

-Η Παναγία να σ ευλογή, παιδί μου.

-Μου επιτρέπετε να περάσω μέσα; Ήλθα να μάθω για την υγεία σας και να διασταυρώσουμε και λίγες κουβεντούλες για τον μοναχικό μας αγώνα.

-Αν ήλθες για συμβουλές, δεν έχω τίποτε να σου ειπώ, διότι δεν πιάνουν τον σημερινό άνθρωπο.

-Πες μου, πάτερ Αρσένιε, αν είναι ευλογημένο από που κατάγεσαι και πως απεφάσισες να γίνης μοναχός.

-Γεννήθηκα στο χωριό Βελβίτσιο Πατρών το 1912. Οι γονείς μου Αντώνιος και Γεωργία Τσελίκας δεν ήσαν άνθρωποι της εκκλησίας. Γι αυτό έχω πονέσει πολύ στην ζωή μου, διότι νομίζω ότι έφυγαν αμετανόητοι. Και προσεύχωμαι να τους χαρίση ο Θεός καλλίτερο τόπο εκεί που ευρίσκονται. Και πράγματι κάποια φορά τους είδα στην προσευχή μου να είναι καλλίτερα.

Σαν κοσμικός ήμουν χωροφύλακας στο Α Αστυνομικό Τμήμα Πύργου Ηλείας. Ζούσα μέσα στα σκοτάδια της αμαρτίας και της παρανομίας. Μία ακτίνα φωτός ήλθε μία ημέρα και μπήκε μέσα μου. Μου συνέβη ένα θλιβερό περιστατικό και αυτό με ανάγκασε να συλλογισθώ για την ματαιότητα αυτού του κόσμου και την αιωνιότητα του άλλου.

Μία κοπέλλα 16 ετών, η Ζωή, γνωστή ενός συναδέλφου μου απέθανε από φυματίωσι. Αυτό το πένθιμο γεγονός μ έκανε να κλαύσω, να μετανοήσω για τις αμαρτίες μου και να παρακαλέσω τον Θεό να με συγχωρήση. Ακόμη τον παρεκάλεσα να με αξιώση να γίνω μοναχός για να σώσω την αμαρτωλή ψυχή μου. Όταν έφυγα για το μοναστήρι ήμουν 27 ετών. Μετά από πολλές περιπέτειες που πέρασα την περίοδο του ανταρτοπολέμου, έφθασα το 1939 στην Μονή των Βλαχερνών Κυλλήνης Ηλείας. Τότε το μοναστήρι είχε 12 μοναχούς με ηγούμενο τον αρχιμ. π. Νικηφόρο. Με έκειρε μοναχό δινοντάς μου το όνομα Αγάπιος. Για την εθνική μου δράσι με καταζητούσαν οι Γερμανοί, οι οποίοι και έστησαν το πολυβόλο στο μέσον της αυλής του μοναστηριού. Σύμφωνα με πληροφορίες που είχαν αναζητούσαν κάποιον Τόντιο Γαλίφα (Αντώνιο Τσελίκια-τον μον.Αγάπιο). Έψαξαν το όνομα αυτό στο Μοναχολόγιο. Τελικά δεν τον βρήκαν και έφυγαν άπρακτοι.

Την εποχή εκείνη δεν υπήρχε πνευματική ζωή στο μοναστήρι μας, γι αυτό και ο κάθε μοναχός έψαχνε παντού να βρη τρόπο για την σωτηρία του. Εγώ έμεινα εκεί έξι χρόνια και το 1945 απεφάσισα να ρθω στο Περιβόλι της Παναγίας μας, το Άγιον Όρος. Διάλεξα την ιερά Μονή του Οσίου Γρηγορίου. Τότε ο ηγούμενος π. Βησσαρίων με υποδέχθηκε και με βοήθησε ποικιλοτρόπως. Σ ένα χρόνο μ

έκούρευσε μεγαλόσχημο δίδοντάς μου το όνομα Αρσένιος μοναχός.

Ιερά Μονή Οσίου Γρηγορίου

Άγιον Όρος Άθω

2005

Πηγή: anavaseis.blogspot.gr